

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA W DNIU 23 LISTOPADA 2011 R. (ŚRODA)

(2012/C 145/03)

Spis treści	Strona
1. Zagadnienie pilne nr 2: Wpływ Arabskiej Wiosny Ludów na sąsiednie kraje leżące w Afryce Subsaharyjskiej	8
2. Sprawozdania podsumowujące warsztaty	8
3. Sprawozdanie partnerów gospodarczych i społecznych	8
4. Oświadczenie Oryema Henry'ego Okella, sekretarza stanu ds. międzynarodowych, ministra spraw zagranicznych (Uganda), urzędującego przewodniczącego Rady AKP	8
5. Oświadczenie Krzysztofa Stanowskiego, podsekretarza stanu ds. współpracy rozwojowej (Polska), urzędującego przewodniczącego Rady UE	8
6. Tura pytań do Rady	8
7. Debata z udziałem Rady – pytania z sali	9
8. Przyjęcie protokołów posiedzeń w dniu 22 listopada 2011 r. (wtorek) rano i po południu ...	9
9. Głosowania nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych	9
10. Głosowania nad projektami rezolucji pilnych	9
11. Głosowania nad poprawkami do regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego ...	9
12. Sprawy różne	10
13. Termin i miejsce 23. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	10
Załącznik I Alfabetyczna lista członków Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	11
Załącznik II Lista obecności na 22. sesji w dniach 21–23 listopada 2011 r. w Lomé (Togo) ...	16
Załącznik III Akredytacja przedstawicieli spoza parlamentów	20
Załącznik IV Teksty przyjęte	21
— Rezolucja w sprawie wpływu Traktatu z Lizbony na partnerstwo AKP-UE (ACP-EU/101.082/11/fin.)	21
— Rezolucja w sprawie wpływu zadłużenia na finansowanie rozwoju w krajach AKP (ACP-EU/101.079/11/fin.)	24
— Rezolucja w sprawie integracji osób niepełnosprawnych w krajach rozwijających się (ACP-EU/100.954/11/fin.)	27
— Rezolucja w sprawie wpływu Arabskiej Wiosny Ludów na sąsiednie kraje leżące w Afryce Subsaharyjskiej (ACP-EU/101.111/11/fin.)	31
— Rezolucja w sprawie kryzysu żywnościowego w Rogu Afryki, a zwłaszcza w Somalii (ACP-EU/101.112/11/fin.)	34

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA W DNIU 23 LISTOPADA 2011 R. (ŚRODA)

(Posiedzenie zostało otwarte o godz. 9.00)

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Assarid IMBARCAOUANE

Współprzewodniczący

1. Zagadnienie pilne nr 2: Wpływ Arabskiej Wiosny Ludów na sąsiednie kraje leżące w Afryce Subsaharyjskiej

Debatę rozpoczął José Costa Pereira (ESDZ).

Głos zabrali: Bobbo Hamatoukour (Kamerun), Mariya Nedelcheva, Teshome Toga (Etiopia), Véronique De Keyser, Olle Schmidt, Gabriele Zimmer, Francesco Enrico Speroni, Edit Bauer, Assarid Imbarcaouane (Mali), Zita Gurmai, Frank Engel, Younoussa Tondy (Niger), Edward Scicluna, Zuzana Roithova, Makhosini Hlongwane (Zimbabwe) i Sérgio de Sousa Mendes dos Santos (Angola).

Wydarzenia, do których doszło w 2011 r. w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie, miały reperkusje polityczne, gospodarcze i społeczne w krajach AKP i w Europie. Wyrażono poparcie dla trwającego obecnie procesu demokratyzacji w regionie.

2. Sprawozdania podsumowujące warsztaty

Sprawozdawcy przedstawili sprawozdania w sprawie trzech warsztatów:

Eleni Theocharus: *Wyzwania energetyczne krajów rozwijających się: perspektywa na przyszłość.*

Dostęp do energii w krajach rozwijających się był kluczowy dla skutecznego osiągnięcia milenijnych celów rozwoju oraz wdrożenia strategii rozwojowych na szczeblu krajowym i międzynarodowym.

Attiat Mustafa Abdelhaleim Ahmed (Sudan): *Problemy zdrowia publicznego: malaria i jej skutki społeczno-gospodarcze.*

Dołożono znacznych starań, aby zapobiec malarii, ale w dalszym ciągu konieczna była zakrojona na szerszą skalę dystrybucja moskitier nasączonych środkiem owadobójczym. Pierwszeństwo nadal przysługiwało kobietom i dzieciom.

Zita Gurmai: *Podejście uczestniczące osób młodych do procesu rozwoju: strategia ograniczania ubóstwa i bezrobocia osób młodych.*

Arabska Wiosna Ludów uwidoczniła znaczenie reagowania na uzasadnione aspiracje młodych ludzi.

Głos zabrał: Patrick Gamedze (Suazi).

3. Sprawozdanie partnerów gospodarczych i społecznych

Prezentację wygłosiła Brenda King, przewodnicząca Komitetu Monitorującego AKP-UE w Europejskim Komitecie Ekonomiczno-Społecznym.

Głos zabrali: Domenico Rosa (Komisja Europejska), Michael Gahler, Komi Selom Klassou (Togo), Ali Soubaneh Atteye (Dzi-

buti), Michèle Striffler, Boniface Yehouetome (Benin), Ibrahim Bundu (Sierra Leone), Miguel Angel Martínez Martínez, Véronique De Keyser i Brenda King.

Najwyższym priorytetem należy objąć rozwój dialogu społecznego, prawa kobiet, bezpieczeństwo żywnościowe i dostęp do energii.

4. Oświadczenie Oryema Henry'ego Okella, sekretarza stanu ds. międzynarodowych, ministra spraw zagranicznych (Uganda), urzędującego przewodniczącego Rady AKP

Oryem Henry Okello zabrał głos na forum Zgromadzenia i poruszył kwestie dotyczące trwających negocjacji w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym, ratyfikacji drugiego przeglądu umowy z Kotonu, planu Unii Europejskiej dotyczącego zniesienia kwot cukru dla krajów AKP i 17. konferencji stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu w Durbanie.

5. Oświadczenie Krzysztofa Stanowskiego, podsekretarza stanu ds. współpracy rozwojowej (Polska), urzędującego przewodniczącego Rady UE

Krzysztof Stanowski zabrał głos na forum Zgromadzenia i poruszył kwestie dotyczące roli Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego jako platformy dialogu Północ-Południe i Południe-Południe, konferencji w Durbanie, IV Forum Wysokiego Szczebla w sprawie Skuteczności Pomocy w Pusanie oraz zaangażowania Unii Europejskiej we współpracę z partnerami z AKP pomimo kryzysu finansowego i gospodarczego.

6. Tura pytań do Rady

Oryem Henry Okello odpowiedział na następujące pytania i pytania dodatkowe:

Pytanie nr 1, które skierował Norbert Neuser w sprawie powszechnego dostępu do energii.

Pytanie nr 2, które skierował Olle Schmidt w sprawie Dawika Isaaka przetrzymywanego w więzieniu przez 10 lat.

Pytanie nr 3, które skierował Michael Cashman (zastąpiony przez Juttę Haug) w sprawie ratyfikacji drugiego przeglądu umowy z Kotonu.

Pytanie nr 4, które skierowała Catherine Bearder (zastąpiona przez Ollega Schmidta) w sprawie nielegalnego i niezgodnego z zasadą zrównoważonego rozwoju polowania na dzikie zwierzęta.

Krzysztof Stanowski odpowiedział na następujące pytania i pytania dodatkowe:

Pytanie nr 13, które skierował Filip Kaczmarek w sprawie powszechnego dostępu do energii.

Pytanie nr 5, które skierował Assarid Ag Imbarcaouane (Mali) w sprawie przyszłości kolejnego EFR lub protokołu finansowego.

Pytanie nr 6, które skierował Amadou Ciré Sall (Senegal) w sprawie konferencji ministerialnej WTO w grudniu 2011 r. i konkretnych skutków dla krajów najsłabiej rozwiniętych.

Pytanie nr 7, które skierował Olle Schmidt w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Erytrei.

Pytanie nr 8, które skierował Horst Schnellhardt w sprawie upolitycznienia pomocy humanitarnej.

Pytanie nr 9, które skierował Michael Cashman (zastąpiony przez Juttę Haug) w sprawie ratyfikacji drugiego przeglądu umowy z Kotonu.

Pytanie nr 10, które skierowała Gabriele Zimmer w sprawie przejmowania i dzierżawy ziemi w krajach rozwijających się.

Na pytanie nr 11 nie udzielono odpowiedzi, ponieważ jego autor był nieobecny.

Pytanie nr 12, które skierowała Catherine Bearder (zastąpiona przez Ollego Schmidta) w sprawie nielegalnego przewozu toksycznych odpadów z UE do krajów AKP.

Pytanie nr 14, które skierowała Fiona Hall (zastąpiona przez Ollego Schmidta) w sprawie COP 17 w Durbanie.

Pytanie nr 15, które skierował Jo Leinen (zastąpiony przez Juttę Haug) w sprawie durbańskich negocjacji dotyczących klimatu.

7. Debata z udziałem Rady – pytania z sali

Głos zabrali: Musikari Kombo (Kenia), Alfred Sanou (Burkina Faso), Hamadaou Sylla (Mali), Ismael El Hag Musa (Sudan), Eunice Kazembe (Malawi), Musa Hussein Naib (Erytrea), Charles W. Kakoma (Zambia), Patrick Gamedze (Suazi), Makhosini Hlongwane (Zimbabwe), Mohammed Mukhtar Ahmed (Nigeria) i Michèle Rivasi.

Oryem Henry Okello i Krzysztof Stanowski odpowiedzieli na pytania z różnorodnych dziedzin, takich jak umowy o partnerstwie gospodarczym, dostęp do energii, zmiana klimatu i sytuacja nadzwyczajna w Rogu Afryki.

(Posiedzenie zostało zawieszono o godz. 12.30 i wznowiono o godz. 15.00)

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Louis MICHEL

współprzewodniczący

8. Przyjęcie protokołów posiedzeń w dniu 22 listopada 2011 r. (wtorek) rano i po południu

Protokoły zostały zatwierdzone.

9. Głosowania nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych

Współprzewodniczący przypomniał Zgromadzeniu procedury dotyczące głosowania.

— Wpływ Traktatu z Lizbony na partnerstwo AKP-UE (ACP-EU/101.082/11/fin.)
Sprawozdanie Raphaëla Mangouali (Gabon) i Mariyi Nedelchevy
Komisja Spraw Politycznych

Poprawka przyjęta: 1.
Poprawki odrzucone: 2, 3 i punkt O preambuły.

Rezolucja po poprawkach została przyjęta jednogłośnie.

— Wpływ zadłużenia na finansowanie rozwoju w krajach AKP (ACP-EU/101.079/11/fin.)
Sprawozdanie Amadou Cirégo Salla (Senegal) i Roberta Sturdy'ego
Komisja Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu

Poprawki przyjęte: 1, 2, ust. 9 (część pierwsza).
Poprawka odrzucona: ust. 9 (część druga).

Rezolucja po poprawkach została przyjęta jednogłośnie przy jednym głosie wstrzymującym się.

— Integracja osób niepełnosprawnych w krajach rozwijających się (ACP-EU/100.954/11/fin.)
Sprawozdanie Musikari'ego N. Kombo (Kenia) i Catherine Bearder
Komisja Spraw Socjalnych i Środowiska

Poprawki przyjęte: 1, ust. 4 (część pierwsza i druga), 2 i 3.
Poprawka odrzucona: ust. 4 (część trzecia).

Rezolucja po poprawkach została przyjęta jednogłośnie.

10. Głosowania nad projektami rezolucji pilnych

— Projekt rezolucji pilnej w sprawie kryzysu żywnościowego w Rogu Afryki, a zwłaszcza w Somalii (ACP-EU/101.112/11/fin.)

Poprawka przyjęta: 1.

Rezolucja po poprawkach została przyjęta jednogłośnie.

— Projekt rezolucji pilnej w sprawie wpływu Arabskiej Wiosny Ludów na sąsiednie kraje leżące w Afryce Subsaharyjskiej (ACP-EU/101.111/11/fin.)

Poprawki przyjęte: 1, 2, 3, 5 (z poprawką ustną), ust. 9 (z poprawką ustną), 7.
Poprawki odrzucone: 4, ust. 13.
Poprawka wycofana: 6.

Rezolucja po poprawkach została przyjęta jednogłośnie.

11. Głosowania nad poprawkami do regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego

Assarid Imbarcaouane (współprzewodniczący) złożył wniosek formalny – w imieniu Zgromadzenia Parlamentarnego AKP – o odroczenie głosowania w celu lepszego rozpatrzenia treści poprawek. Po wymianie poglądów z udziałem dwóch współprzewodniczących głosowanie zostało odroczone.

12. Sprawy różne

Współprzewodniczący poinformował, że Musikari Kombo (Kenia) został mianowany przyszłym współprzewodniczącym Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego z ramienia AKP począwszy od dnia 24 listopada 2011 r.

Głos zabrał: Musikari Kombo (Kenia).

Współprzewodniczący poinformował Zgromadzenie o dwóch wspólnych deklaracjach współprzewodniczących, przyjętych w związku z decyzjami Prezydium, odpowiednio w sprawie sytuacji w Somalii i w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Erytrei.

Głos zabrali: Mussa Hussein Naib (Erytrea), Zuzana Roithová i Louis Michel.

Assarid Imbarcaouane (współprzewodniczący) poinformował, że Zgromadzenie AKP przyjęło deklarację poparcia dla Louisa Michela w związku z próbą rozdania oszczerczej notatki Narodowego Sojuszu na rzecz Zmian (ANC).

Głos zabrali: Miguel Angel Martínez Martínez, Jutta Haug et Louis Michel.

13. Termin i miejsce 23. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego

Współprzewodniczący podziękował władzom togijskim za gościnność i znakomitą organizację. Komi Selom Klassou (wiceprzewodniczący Zgromadzenia Narodowego Togo) podziękował członkom za aktywny udział.

Zgromadzenie uczciło minutą ciszy pamięć Danielle Mitterrand, która zmarła 22 listopada 2011 r.

23. sesja Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE odbędzie się w dniach 28–30 maja 2012 r. w Horsens (Dania). Camilla Sorensen (przedstawicielka rządu duńskiego) poinformowała członków o stanie przygotowań.

Rabindre T. Parmessar (Surinam) poinformował Zgromadzenie, że region Karaiby podejmie decyzję w sprawie miejsca 24. sesji w trzecim tygodniu grudnia.

(Posiedzenie zostało zamknięte o godz. 16.00)

Assarid Ag IMBARCAOUANE i
Louis MICHEL
Współprzewodniczący

Mohamed Ibn CHAMBAS i
Luis Marco AGUIRIANO NALDA
Współsekreтары generalni

ZAŁĄCZNIK I

ALFABETYCZNA LISTA CZŁONKÓW WSPÓLNEGO ZGROMADZENIA PARLAMENTARNEGO

Przedstawiciele AKP

ASSARID IMBARCAOUANE (MALI), p.o.
współprzewodniczący

BOTSWANA (wiceprzewodniczący)

BURUNDI (wiceprzewodniczący)

KAMERUN (wiceprzewodniczący)

KONGO (Republika) (wiceprzewodniczący)

GUJANA (wiceprzewodniczący)

WYSPIY COOKA (wiceprzewodniczący)

JAMAJKA (wiceprzewodniczący)

LESOTHO (wiceprzewodniczący)

LIBERIA (wiceprzewodniczący)

TANZANIA (wiceprzewodniczący)

TUVALU (wiceprzewodniczący)

ZAMBIA (wiceprzewodniczący)

RPA

ANGOLA

ANTIGUA I BARBUDA

BAHAMY

BARBADOS

BELIZE

BENIN

BURKINA FASO

REPUBLIKA ZIELONEGO PRZYŁĄDKA

KOMORY

KONGO (Demokratyczna Republika Konga)

WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ

DŻIBUTI

DOMINIKA

ERYTREA

ETIOPIA

FIDŻI

GABON

GAMBIA

Przedstawiciele PE

MICHEL, współprzewodniczący

ARIF (wiceprzewodniczący)

ŠŤASTNÝ (wiceprzewodniczący)

HOARAU (wiceprzewodniczący)

KLAŚ (wiceprzewodniczący)

McAVAN (wiceprzewodniczący)

NICHOLSON (wiceprzewodniczący)

RONZULLI (wiceprzewodniczący)

GOERENS (wiceprzewodniczący)

SPERONI (wiceprzewodniczący)

ROITHOVÁ (wiceprzewodniczący)

OUZKÝ (wiceprzewodniczący)

RIVASI (wiceprzewodniczący)

ALFONSI

ALVES

BAUER

BEARDER

BOVÉ

BULLMANN

CALLANAN

CARVALHO

CASA

CASINI

CASPARY

CASTEX

CHRISTENSEN

COELHO

DE KEYSER

DE MITA

DE SARNEZ

DELVAUX

DURANT

Przedstawiciele AKP

GHANA
GRENADA
GWINEA
GWINEA BISSAU
GWINEA RÓWNIKOWA
HAITI
WYSPY MARSHALLA (Republika)
WYSPY SALOMONA
KENIA
KIRIBATI
MADAGASKAR
MALAWI
MAURITIUS
MAURETANIA
MIKRONEZJA (Federacja)
MOZAMBIK
NAMIBIA
NAURU (Republika)
NIGER
NIGERIA
NIUE
UGANDA
PALAU
PAPUA NOWA GWINEA
REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA
DOMINIKANA
RWANDA
SAINT KITTS I NEVIS
SAINT LUCIA
SAINT VINCENT I GRENADYNY
SAMOA
WYSPY ŚW. TOMASZA I WYSPA KSIĄŻĘCA
SENEGAL
SESZELE

Przedstawiciele PE

ENGEL
ESTARÀS FERRAGUT
FERREIRA, Elisa
FERREIRA, João
FORD
GAHLER
GRIESBECK
GUERRERO SALOM
HALL
HÄNDEL
HANNAN
HAUG
JENSEN
JOLY
KACZMAREK
KIIL-NIELSEN
KORHOLA
KUHN
LE PEN
LEGUTKO
LÓPEZ AGUILAR
MANDERS
MARTIN
MARTÍNEZ MARTÍNEZ
MATO ADROVER
MAYER
McMILLAN-SCOTT
MITCHELL
MOREIRA
NEDELCHEVA
NEUSER
ROSSI
SCHLYTER
SCHMIDT

Przedstawiciele AKP

SIERRA LEONE
SOMALIA
SUDAN
SURINAM
SUAZI
CZAD
TIMOR WSCHODNI
TOGO
TONGA
TRYNIDAD I TOBAGO
VANUATU
ZIMBABWE

Przedstawiciele PE

SCHNELLHARDT
SCICLUNA
SCOTTÀ
SENYSZYN
STRIFFLER
STURDY
TIROLIEN
TOIA
VLASÁK
WIELAND
ZANICCHI
ZIMMER

KOMISJA SPRAW POLITYCZNYCH**Członkowie z ramienia AKP**

JEAN MARIE (SAINT LUCIA), współprzewodniczący
TAMAPUA (SAMOA), wiceprzewodniczący
YEHOUE TOME (BENIN), wiceprzewodniczący
ANTIGUA I BARBUDA
IBOVI (KONGO, Republika)
WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ
ATEYE (DŻIBUTI)
TOGA (ETIOPIA)
FIDŻI
ROGOMBE (GABON)
GWINEA BISSAU
GUJANA
BEAUPLAN (HAITI)
LEBAJOA (LESOTHO)
KOLLIE (LIBERIA)
SERAMILA (MADAGASKAR)
IMBARCAOUANE (MALI)
VAN DER WALT (NAMIBIA)
NAURU
NIUE

Członkowie z ramienia PE

CASA, współprzewodniczący
KORHOLA, wiceprzewodniczący
CASTEX, wiceprzewodnicząca
ALFONSI
CALLANAN
CASINI
DE KEYSER
DURANT
FERREIRA, Elisa
GAHLER
GRIESBECK
HANNAN
HÄNDEL
KACZMAREK
LE PEN
LÓPEZ AGUILAR
MANDERS
MARTÍNEZ MARTÍNEZ
MOREIRA
NEDELICHEVA

Członkowie z ramienia AKP

PAPUA NOWA GWINEA
 REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA
 MUSA (SUDAN)
 PARMESAR (SURINAM)
 KLASSOU (TOGO)
 HLONGWANE (ZIMBABWE)

Członkowie z ramienia PE

NICHOLSON
 ROITHOVÁ
 SCHMIDT
 SPERONI
 STRIFFLER
 WIELAND

KOMISJA ROZWOJU GOSPODARCZEGO, FINANSÓW I HANDLU**Członkowie z ramienia AKP**

KONGO (Demokratyczna Republika Konga), współprzewodniczący
 OULANYAH (UGANDA), wiceprzewodniczący
 SIERRA LEONE, wiceprzewodniczący
 KLOPPER (RPA)
 DE SOUSA MENDES DO SANTOS (ANGOLA)
 BAHAMY
 BELIZE
 NAIB (ERYTREA)
 BANDUA (GHANA)
 GWINEA RÓWNIKOWA
 WYSPY COOKA
 JAMAJKA
 KAZEMBE (MALAWI)
 DEERPALSING (MAURITIUS)
 OULD GUELAYE (MAURETANIA)
 MUKHTAR AHMED (NIGERIA)
 PALAU
 POLISI (RWANDA)
 SAINT KITTS I NEVIS
 SLATER (SAINT VINCENT I GRENADYNY)
 WYSPY ŚW. TOMASZA I WYSPA KSIĄŻĘCA
 SALL (SENEGAL)
 POOL (SESZELE)
 TONGA
 LEVELU (TUVALU)
 KAKOMA (ZAMBIA)

Członkowie z ramienia PE

CARVALHO, współprzewodnicząca
 LEGUTKO, wiceprzewodniczący
 ALVES, wiceprzewodniczący
 ARIF
 BOVÉ
 BULLMANN
 CASPARY
 ENGEL
 FORD
 GOERENS
 GUERRERO SALOM
 HOARAU
 JENSEN
 KUHN
 MARTIN
 MATO ADROVER
 MAYER
 McMILLAN-SCOTT
 MICHEL
 MITCHELL
 SCHLYTER
 ŠŤASTNÝ
 SCICLUNA
 STURDY
 TIROLIEN
 ZANICCHI

KOMISJA SPRAW SOCJALNYCH I ŚRODOWISKA**Członkowie z ramienia AKP**

SITHOLE (MOZAMBIK), współprzewodniczący

KOMBO (KENIA), wiceprzewodniczący

NOEL (GRENADA), wiceprzewodniczący

THOMPSON (BARBADOS)

MOTSHOME (BOTSWANA)

SANOU (BURKINA FASO)

KARERWA (BURUNDI)

HAMATOUKOUR (KAMERUN)

REPUBLIKA ZIEŁONEGO PRZYŁĄDKA

KOMORY

DOMINIKA

BALDEH (GAMBIA)

GWINEA BISSAU

WYSPY MARSHALLA

WYSPY SALOMONA

KIRIBATI

MIKRONEZJA (Federacja)

TONDYI (NIGER)

JÍMENEZ (DOMINIKANA)

SOMALIA

GAMEDZE (SUAZI)

NDUGAI (TANZANIA)

WEIDOU (CZAD)

TIMOR WSCHODNI

TRYNIDAD I TOBAGO

BUTUSOL (VANUATU)

Członkowie z ramienia PE

RIVASI, współprzewodnicząca

BAUER, wiceprzewodnicząca

SCHNELLARDT, wiceprzewodniczący

BEARDER

CHRISTENSEN

COELHO

DELVAUX

DE MITA

DE SARNEZ

ESTARÀS FERRAGUT

FERREIRA, João

HALL

HAUG

KILL-NIELSEN

JOLY

KLAß

McAVAN

NEUSER

OUZKÝ

RONZULLI

ROSSI

SCOTTÀ

SENYSZYN

TOIA

VLASÁK

ZIMMER

ZAŁĄCZNIK II

**LISTA OBECNOŚCI NA SESJI W DNIACH 21–23 LISTOPADA
W LOMÉ (TOGO)**

ASSARID IMBARCAOUANE (MALI), p.o. współprzewodniczący	MICHEL, współprzewodniczący
KLOPPER (RPA) (*)	ATTARD-MONTALTO ⁽¹⁾ (za MARTINA)
DOS SANTOS (Angola)	BAUER
THOMSON (Barbados)	BEARDER ⁽¹⁾ , ⁽²⁾
YEHOUETOME (Benin)	BINEV (za LE PENA)
MOTSHOME (Botswana) (wiceprzewodnicząca) (*)	CHRISTENSEN
SANOUE (Burkina Faso)	DE KEYSER
KARERWA (Burundi) (wiceprzewodnicząca)	ENGEL
HAMATOUKOUR (Kamerun) (wiceprzewodniczący)	FERREIRA, João ⁽¹⁾ , ⁽²⁾
MBUKU LAKA (Kongo, Demokratyczna Republika Konga)	GAHLER
IBOVI (Kongo, Republika) (wiceprzewodniczący)	GURMAI (za FERREIRE, E.)
SOUBANEH ATTEYE (Dżibuti)	HAUG
NAIB (Erytrea)	KACZMAREK
TOGA (Etiopia)	KIIL-NIELSEN ⁽²⁾ , ⁽³⁾
VOCEA (Fidzi) (*)	KLAß (wiceprzewodniczący)
ROGOMBE (Gabon)	LEGUTKO
BALDEH (Gambia)	LÓPEZ AGUILAR ⁽²⁾ , ⁽³⁾
BANDUA (Ghana)	MARTÍNEZ MARTÍNEZ ⁽²⁾ , ⁽³⁾
NOEL (Grenada)	MORGANTI ⁽²⁾ , ⁽³⁾ (za ROSSIEGO)
BEAUPLAN (Haiti)	NEDELICHEVA ⁽²⁾ , ⁽³⁾
KOMBO (Kenia)	NEUSER
LEBAJOA (Lesotho) (wiceprzewodniczący)	PONGA (za CARVALHO)
KOLLIE (Liberia) (wiceprzewodniczący)	PROTASIEWICZ (za KORHOLE)
KAZEMBE (Malawi)	RIVASI (wiceprzewodnicząca)
ASSARID IMBARCAOUANE (Mali) (wiceprzewodniczący)	ROITHOVÁ (wiceprzewodnicząca)
DEERPALSING (Mauritius)	SCHMIDT
OULD GUELAYE (Mauretania)	SCHNELHARDT
SITHOLE (Mozambik)	SCICLUNA
VAN DER WALT (Namibia)	SPERONI (wiceprzewodniczący) ⁽²⁾ , ⁽³⁾
AHMED (Nigeria)	STRIFLER
OULANYAH (Uganda)	THEOCHARUS (za CASINI)
JIMÉNEZ (Dominikana)	WŁOSOWICZ (za NICHOLSONA)
POLISI (Rwanda) (wiceprzewodniczący)	ZIMMER

JEAN MARIE (Saint Lucia)

SLATER (Saint Vincent i Grenadyny)

TAMAPUA (Samoa)

SALL (Senegal)

POOL (Seszele)

BUNDU (Sierra Leone)

MUSA (Sudan)

PARMESSAR (Surinam)

GAMEDZE (Suazi)

NDUGAI (Tanzania) (wiceprzewodniczący)

WEIDOU (Czad)

SANTOS (Timor Wschodni)

KLASSOU (Togo)

BAKER (Trynidad i Tobago)

LEUELU (Tuvalu) (wiceprzewodniczący) (*)

BUTUSOL (Vanuatu)

KAKOMA (Zambia) (wiceprzewodniczący)

HLONGWANE (Zimbabwe)

OBSERWATORZY:

KUBA

REGUEIFEROS LINARES

MADAGASKAR

SERAMILA

NIGER

TONDYI

ZAPROSZENI GOŚCIE:

SUDAN POŁUDNIOWY

GARANG DEG

ABYEI

AJONGO

BAYEH

DERE

VUGA

(*) Kraj reprezentowany przez osobę niebędącą posłem do Parlamentu.

(¹) Obecni w dniu 21 listopada 2011 r.

(²) Obecni w dniu 22 listopada 2011 r.

(³) Obecni w dniu 23 listopada 2011 r.

Ponadto obecni:

RPA
MANAMELA
MULDER
SOOKLAL

ANGOLA
DA SILVA

BARBADOS
CHANDLER

BENIN
DAYORI
HOUNGNIGBO
AKPOE
FIODENDJI

BURKINA FASO
OUEDRAOGO

BURUNDI
NIYUNGEKO

KAMERUN
DAOUDA
KOMBO GBERI
OWONA KONO

DŹIBUTI
OMAR ABDI SAID

ERYTREA
TEKLE

ETIOPIA
DABA
SEID

FIDŹI
VOCEA

GABON
MILEBOU
MABEDI
MANGOUALA

GHANA
ANTWI

HAITI
RICHE
LOUIS-JEUNE
DOLE
DENIUS
CHERY
DOREUS

KENIA
AFFEY
KEMBI-GITTURA
LABOSO

LIBERIA
DUNAH

MALAWI
CITEYEYE

MALI
BA
SYLLA

MAURITIUS
KONJUL

MAURETANIA
ABDELLA
BILAL
GUELADIO
OULD HAMOUD
OULD ZAMEL

MOZAMBIK
MALENDZA
MANUEL

NAMIBIA
NAHOLO

NIGERIA
BARAYA
IBRAHIM
MADWATTE
OKORIE
HAMZA
ESEDEME
BUKUOLA

UGANDA
AKOL
BIHANDE-BWAMBALE
MUJUNGU
KATENTA-APULI

RWANDA
MUKANKUSI

SAMOA
CHAN TUNG

SENEGAL
SOW

SESZELE
FOCK TAVE

SIERRA LEONE
KAMARA
TORTO

SUDAN
ABDEL MAGID AMIR
ABEL HALIM
OMER
OSMAN

SURINAM
CASTELEN
WANGSABESARI
ASABINA
SOMOHADJO

TANZANIA
MWANJELWA

CZAD
ADJI
TEKILIO
DINGAOMAIBE
MOG-NANGAR
AFFONO

TOGO

AHOLOU
KPOYI
PENN
MENSAH
TSIMESSE
SOMENU
DRAMANI
AMEGNONAN
ANANI
GBONE
SAGBO
BEDABA

VANUATU

JOY

ZIMBABWE

MLOTSHWA
MNKANDHLA
MUCHADA

Rada AKP

OKELLO, sekretarz stanu ds. międzynarodowych, minister spraw zagranicznych (Uganda), urzędujący przewodniczący Rady AKP.

RADA UE

STANOWSKI, podsekretarz stanu ds. współpracy rozwojowej (Polska), urzędujący przewodniczący Rady UE

KOMITET AMBASADORÓW AKP

KATENTA-APULI

KOMISJA EUROPEJSKA

PIEBALGS, komisarz ds. rozwoju

ESDZ

COSTA PEREIRA

EKES

KING
FORNEA

COMESA

NKANAGU

SEKRETARIAT AKP

CHAMBAS, wiceprezydent generalny

SEKRETARIAT UE

AGUIRIANO NALDA, wiceprezydent generalny

ZAŁĄCZNIK III

ZAŁĄCZNIK DOTYCZĄCY POSIEDZENIA Z DNIA 21 LISTOPADA 2011 R.

Akredytacja przedstawicieli spoza parlamentów

1. Botswana
Tebogo Lily MOTSHOME
zastępca ambasadora
Ambasada Botswany
szef przedstawicielstwa
  2. Fidżi
Jego Ekscelencja Peceli V. VOCEA
ambasador
Ambasada Wysp Fidżi
szef przedstawicielstwa
  3. RPA
Lorenci KLOPPER
doradca ds. polityki
Ambasada RPA
szef przedstawicielstwa
  4. Tuvalu
Jego Ekscelencja Tine LEUELU
ambasador
Ambasada Tuvalu
szef przedstawicielstwa
-

ZAŁĄCZNIK IV

- Rezolucja w sprawie wpływu Traktatu z Lizbony na partnerstwo AKP-UE (ACP-EU/101.082/11/fin.)
- Rezolucja w sprawie wpływu zadłużenia na finansowanie rozwoju w krajach AKP (ACP-EU/101.079/11/fin.)
- Rezolucja w sprawie integracji osób niepełnosprawnych w krajach rozwijających się (ACP-EU/100.954/11/fin.)
- Rezolucja w sprawie kryzysu żywnościowego w Rogu Afryki, a zwłaszcza w Somalii (ACP-EU/101.111/11/fin.)
- Rezolucja w sprawie wpływu Arabskiej Wiosny Ludów na sąsiednie kraje leżące w Afryce Subsaharyjskiej (ACP-EU/101.112/11/fin.)

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie wpływu Traktatu z Lizbony na partnerstwo AKP-UE**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując w Lomé (Togo) w dniach 21–23 listopada 2011 r.,
  - uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
  - uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-WE (umowę o partnerstwie z Kotonu),
  - uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
  - uwzględniając Porozumienie z Georgetown formalnie ustanawiające grupę Państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP),
  - uwzględniając art. 208 TFUE,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Politycznych (ACP-EU/101.082/11/fin.),
- A. mając na uwadze, że umowa o partnerstwie AKP-UE z Kotonu jest wciąż najlepszym przykładem kompleksowego podejścia do współpracy, której wartość dodana wymaga ochrony, oraz że partnerstwo to należy umacniać, nie zaś osłabiać, poprzez zwiększanie jego wartości jako wzajemnego zobowiązania politycznego,
- B. mając na uwadze, że kraje AKP od dawna były uprzywilejowanymi partnerami Unii Europejskiej oraz mając na uwadze, że solidarność z krajami Południa oraz wsparcie dla nich po raz pierwszy traktowane są jako istotny aspekt tożsamości Unii Europejskiej w Traktacie z Lizbony;
- C. mając na uwadze, że od momentu wejścia w życie Traktatu z Lizbony Parlament Europejski uzyskał większe uprawnienia w kluczowych dziedzinach i dzieli z Radą Europejską odpowiedzialność w czterdziestu nowych obszarach polityki i działań Unii Europejskiej,
- D. mając na uwadze, że usunięcie bezpośredniej wzmianki o AKP w Traktacie z Lizbony stanowi dla obydwu stron wyzwanie w postaci przededefiniowania wspólnych interesów w celu umocnienia wartości partnerstwa, które istnieje od 1975 r.,
- E. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony przewiduje lepszą koordynację działań zewnętrznych UE,
- F. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony spowodował zmianę praktycznego aspektu stosunków pomiędzy UE, za pośrednictwem Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), a grupą AKP; mając na uwadze, że zmiana ta, a w szczególności brak działu ds. AKP w obrębie ESDZ i struktura wewnętrzna nowej Dyrekcji Generalnej Komisji Europejskiej ds. Rozwoju i Współpracy – EuropeAid, będzie miała wpływ na szczególne partnerstwo z krajami AKP,
- G. mając na uwadze, że stosunki AKP-UE obejmują szeroki zakres aspektów począwszy od rozwoju po zapobieganie konfliktom, przez bezpieczeństwo, stabilność i ochronę praw człowieka,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 23 listopada 2011 r. w Lomé (Togo).

- H. mając na uwadze, że rozwój wschodzących gospodarek, zmiana układu sił w systemie międzynarodowym i rosnąca liczba struktur politycznych w rodzaju G77 czy G24 ukazały konieczność przeanalizowania tego, w jaki sposób grupa AKP mogłaby najlepiej osiągać swoje cele polityczne i gospodarcze, równoległe do ram politycznych, jakie stanowią stosunki UE-AKP,
- I. mając na uwadze, że wpływ Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego na decyzje polityczne i strategiczne wybory w dziedzinie rozwoju zarówno na szczeblu krajowym, regionalnym, jak i międzynarodowym pozostaje bardzo ograniczony, choć zgromadzenie to zajmuje wyjątkowe miejsce w ramach dialogu Północ-Południe,
- J. mając na uwadze, że grupa AKP reprezentuje niemal połowę państw na świecie, ale nie ma głosu na światowych forach decyzyjnych w rodzaju G20, z których wyklucza się najuboższe kraje,
- K. mając na uwadze, że pomimo kluczowego wsparcia otrzymywanego od UE kraje AKP muszą również wykorzystywać możliwości zapewniane dzięki współpracy Południe-Południe i partnerstwom ze wschodzącymi gospodarkami Chin, Indii i Brazylii, aby korzystać z ich ogromnych rynków w celu wychożenia z ubóstwa,
- L. mając na uwadze, że w przypadku krajów AKP zróżnicowanie partnerów jest nieuniknione i ogólnie korzystne, jednak wywóz surowców bez uzyskania wartości dodanej, nawet do wielu krajów partnerskich, opóźnia proces dywersyfikacji i rzeczywistego rozwoju gospodarek krajów AKP,
- M. mając na uwadze, że UE opracowała z poszczególnymi regionami grupy AKP strategie regionalne, które znajdują się na różnych etapach rozwoju i z których dwie przekształciły się we wspólne strategie zgodnie z tradycją wynikającą z umowy z Kotonu; mając na uwadze, że strategie te mogłyby stać się trzema odrębnymi zarządzanymi programami współpracy z chwilą wygaśnięcia umowy o partnerstwie z Kotonu w 2020 r.,
- N. mając na uwadze, że na przyszłość umowy o partnerstwie z Kotonu wpłyną także negocjacje nad kształtem kolejnych wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020, w oparciu o które Unia Europejska musi zapewnić sobie środki finansowe na realizację polityki zagranicznej,
1. przypomina, że główne cele umowy o partnerstwie z Kotonu, którą po raz drugi poddano właśnie przeglądowi, to eliminacja ubóstwa, upowszechnianie zrównoważonego rozwoju i stopniowe włączanie krajów AKP do gospodarki światowej;
  2. wzywa grupę AKP i Unię Europejską do skorzystania z okazji, jaką stwarza wykreślenie bezpośredniej wzmianki o AKP z Traktatu z Lizbony, aby ożywić swoje partnerstwo; apeluje w związku z tym o zdefiniowanie wspólnych obszarów zainteresowań, takich jak energia, zmiana klimatu i migracja;
  3. uznaje Traktat z Lizbony za pozytywny krok naprzód w ramach procesu demokratyzacji, który umożliwia Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE skuteczniejsze przyczynianie się do pozytywnych zmian po obu stronach;
  4. ma nadzieję, że polityka zewnętrzna UE, której integralną część stanowi eliminacja ubóstwa, a tym samym polityka rozwojowa, będą łączyły wszystkie dostępne instrumenty na rzecz polityki pokoju;
  5. jest zdania, że grupa AKP musi umacniać się politycznie, a UE musi być przygotowana do dokonania przeglądu i odnowienia swojego partnerstwa z krajami AKP i wynieść je ponad relację darczyńca-beneficjent na poziom partner-partner;
  6. przyjmuje z zadowoleniem powołanie ambasadorskiej grupy roboczej ds. przyszłości grupy AKP po 2020 r.;
  7. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie nieformalnej grupy roboczej ESDZ i DG DEVCO w celu umocnienia partnerstwa AKP-UE; domaga się, by grupa ta regularnie informowała członków Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE o swoich pracach;
  8. wzywa UE do wsparcia zacieśniania współpracy wewnątrz grupy AKP pomiędzy poszczególnymi regionami w dziedzinach takich jak bezpieczeństwo żywnościowe, transfer technologii, infrastruktura, zmiana klimatu i migracja, wymiana handlowa, nauka, pokój, bezpieczeństwo oraz demokratyzacja;

9. uważa, że działania następcze w związku z przyjętymi sprawozdaniami to istotne narzędzie pracy na rzecz wzmocnienia Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w kontekście wykonywania decyzji; sugeruje w związku z tym, by dwóch współsprawozdawców obserwowało działania następcze w związku z rezolucjami oraz informowało regularnie swoje komisje o poczynionych postępach i napotkanych trudnościach;
10. uważa, że kraje AKP muszą ostatecznie nawiązywać międzynarodowe stosunki partnerskie zgodne z ich aspiracjami i możliwościami rozwojowymi;
11. przypomina, że grupa krajów AKP reprezentuje 40% członków Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych; podkreśla w związku z tym, że grupa AKP musi umacniać swoją tożsamość, tak aby móc wywierać wpływ na arenie międzynarodowej;
12. podziela pogląd, że długa droga dzieli zarówno grupę AKP, jak i UE od osiągnięcia pełnego potencjału, jaki zapewnia ich uprzywilejowane partnerstwo, aby mieć wpływ na kwestie takie jak reforma ONZ, reforma Banku Światowego i MFW, G20 i negocjacje w sprawie UNFCCC oraz że muszą one starać się czynić postępy w tym kierunku;
13. wzywa grupę AKP do powszechnego stosowania art. 12 umowy z Kotonu, tak aby w pełni korzystać z możliwości oddziaływania na wspólnotowe strategie polityczne mające wpływ na ich rozwój; wzywa w związku z tym parlamentarzystów ze strony AKP do ściślejszej współpracy z parlamentarzystami europejskimi;
14. domaga się nadania kluczowego i strategicznego znaczenia krajowym dokumentom strategicznym i regionalnym dokumentom strategicznym w ramach prac komisji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego, tak aby uczestniczyły one w opracowywaniu i osiąganiu celów określonych w tych dokumentach;
15. uważa, że na wzór zwiększonej roli europejskich parlamentów krajowych przewidzianej w Traktacie z Lizbony parlamenty krajowe państw należących do grupy AKP powinny umocnić swoją pozycję, tak aby w większym stopniu oddziaływać na krajowe procesy decyzyjne;
16. uważa, że kraje AKP byłyby silniejsze jako grupa, gdyby wspierały swoje wspólne interesy w Światowej Organizacji Handlu, zważywszy na to, że silniejsza grupa krajów mogłaby wpływać na ceny towarów i żywności, zapewniać ochronę ważnych rynków i domagać się działań przeciwko europejskim i amerykańskim dotacjom;
17. przypomina, że celem trzech strategii regionalnych UE dla regionów Afryki, Karaibów i Pacyfiku oraz tej dla RPA powinno być umacnianie podstawowych filarów partnerstwa AKP-UE w kształcie wynikającym z umowy o partnerstwie z Kotonu;
18. wzywa Unię Europejską do zapewnienia swoim delegatom w krajach AKP zasobów ludzkich i finansowych niezbędnych do wykonywania nowych uprawnień;
19. przypomina, że w obszarze wymiany handlowej zgoda Parlamentu Europejskiego jest odtąd niezbędna przy zawieraniu umów handlowych; sugeruje w związku z tym, że należy poważnie rozważyć uwzględnienie w porządku obrad Zgromadzenia debatę na temat negocjowanych umów;
20. przypomina, że grupa AKP powinna zapewnić sobie pozycję znaczącego podmiotu na szczeblu światowym za sprawą swoich łącznych zasobów ludzkich i naturalnych, związków historycznych z UE i sąsiedztwa wschodzących gospodarek;
21. nalega, by nowe uprawnienia, jakie nadano Parlamentowi Europejskiemu w Traktacie z Lizbony, były wykorzystywane w celu wzmocnienia wymiaru parlamentarnego relacji AKP-UE, których elementem kluczowym jest Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne; domaga się, by ów wymiar parlamentarny znalazł odzwierciedlenie w budżecie EFR oraz w lepszym informowaniu parlamentarzystów ze strony AKP o strategiach krajowych i regionalnych realizowanych przez Unię Europejską, jak również o wykorzystywanych w krajach AKP innych instrumentach finansowych UE;
22. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, Komisji Unii Afrykańskiej i Parlamentowi Panafrykańskiemu.

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie wpływu zadłużenia na finansowanie rozwoju w krajach AKP**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując w Lomé (Togo) w dniach 21–23 listopada 2011 r.,
  - uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
  - uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-UE podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. i zmianą w 2005 i w 2010 r., a zwłaszcza jej art. 60 i 66,
  - uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r., w której ustalono milenijne cele rozwoju (MCR) określone wspólnie przez społeczność międzynarodową z myślą o zwalczaniu ubóstwa i głodu,
  - uwzględniając konsensus z Monterrey przyjęty na międzynarodowej konferencji w sprawie finansowania rozwoju, która odbyła się w dniach 18–22 marca 2002 r. w Monterrey w Meksyku,
  - uwzględniając konferencję w sprawie innowacyjności źródeł finansowania, która odbyła się w Paryżu w dniach 28–29 maja 2009 r. oraz międzynarodową konferencję w sprawie finansowania rozwoju, która odbyła się w Dausze w dniach 28 listopada–2 grudnia 2008 r.,
  - uwzględniając inicjatywę dotyczącą poważnie zadłużonych ubogich krajów (HIPC) uruchomioną w 1996 r. przez MFW i Bank Światowy, mającą na celu zagwarantowanie, że żaden kraj nie zmaga się z długiem, z którym nie może sobie poradzić,
  - uwzględniając inicjatywę na rzecz wielostronnego umarzania długów (MDRI) zapoczątkowaną w czerwcu 2005 r. przez G-8,
  - uwzględniając projekt zasad Konferencji Narodów Zjednoczonych ds. Handlu i Rozwoju dotyczących promowania odpowiedzialnego zaciągania i udzielania pożyczek przez państwo z dnia 26 kwietnia 2011 r.,
  - uwzględniając Konsensus europejski w sprawie rozwoju ⁽²⁾,
  - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji pt. „Supporting developing countries in coping with the crisis – Where does the EU go from Doha? What prospects for meeting the EU targets of 2010 and 2015?” [„Wsparcie krajów rozwijających się w pokonywaniu kryzysu – Dokąd UE zmierza po Dausze? Jakie są perspektywy na osiągnięcie celów UE na rok 2010 i 2015?”] z dnia 15 kwietnia 2009 r.,
  - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie podatków i rozwoju – współpracy z krajami rozwijającymi się w zakresie wspierania dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania (2010/2102(INI)) ⁽³⁾,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu (ACP-EU/101.079/11/fin.),
- A. mając na uwadze, że światowy kryzys spowodował podwyższenie się poziomu długu państwowego w wielu krajach na świecie oraz że jedna trzecia krajów AKP stanęła wobec problemu zadłużenia lub jest nim poważnie zagrożona;
- B. mając na uwadze, że obsługa wysokiego zadłużenia może stać się przeszkodą w rozwoju, ponieważ pochłania znaczące środki budżetowe lub ogranicza inwestycje w publiczne usługi socjalne lub na wydatki związane z ubóstwem; mając na uwadze, że obsługa zadłużenia może również ograniczać inwestycje niezbędne do stymulowania wzrostu gospodarczego;
- C. mając na uwadze, że 1% wzrostu gospodarczego odpowiada w przeliczeniu trzykrotnej wartości oficjalnej pomocy rozwojowej;

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 23 listopada 2011 r. w Lomé (Togo).

⁽²⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

⁽³⁾ <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P7-TA-2011-0082+0+DOC+XML+V0//PL>

- D. mając na uwadze, że darczyńcy powinni pomagać krajom AKP w osiągnięciu i utrzymywaniu zrównoważonego poziomu długu w długoterminowej perspektywie, co wspomogło ich wysiłki na rzecz ograniczania ubóstwa i wspierania wzrostu gospodarczego; mając na uwadze, że w tym kontekście godne pochwały jest postępowanie paryskiego klubu wierzycieli, który w lipcu 2010 r. umorzył drugą transzę długu Seszeli, aby pomóc temu krajowi w osiągnięciu zrównoważonego poziomu długu;
- E. mając na uwadze, że redukcja zadłużenia jest częścią milenijnego celu rozwoju nr 8, w którym przewiduje się w szczególności kompleksowe rozwiązanie problemu zadłużenia krajów rozwijających się poprzez poczynienie krajowych i międzynarodowych kroków służących utrzymaniu długookresowej zdolności do spłaty zadłużenia;
- F. mając na uwadze, że obecnie najbardziej znaczące międzynarodowe instrumenty umarzania długów krajów rozwijających się to inicjatywa dotycząca głęboko zadłużonych krajów ubogich (HIPC) oraz inicjatywa na rzecz wielostronnego umarzania długów (MDRI); mając na uwadze, że w ramach inicjatywy HIPC od grudnia 2010 r. zatwierdzono pakiety redukcji zadłużenia dla 36 krajów, w tym 32 krajów afrykańskich, zapewniając na przestrzeni czasu 72 miliardy USD w postaci umorzenia kosztów obsługi długu; mając na uwadze, że Komisja Europejska i państwa członkowskie UE ponoszą znaczną część kosztów inicjatyw HIPC i MDRI;
- G. mając na uwadze, że czas realizacji inicjatyw HIPC i MDRI dobiega końca, w związku z czym potrzebne są reformy w zakresie polityki i nowe mechanizmy międzynarodowe dotyczące udzielania pożyczek, zarządzania długiem i rozwiązywania problemów ze spłatą zadłużenia;
- H. mając na uwadze, że przyszłe mechanizmy zarządzania długiem i zapewnienia jego zrównoważonego poziomu nie powinny opierać się na czynnikach finansowych, lecz muszą uwzględniać wydatki zadłużonych krajów rozwijających się potrzebne do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju;
- I. mając na uwadze, że organy nadzoru krajów AKP, takie jak naczelne instytucje audytowe, parlamenty i organizacje społeczeństwa obywatelskiego, powinny pełnić istotną rolę w monitorowaniu sposobu, w jaki rządy wykorzystują środki budżetowe, co umożliwi ograniczenie niewłaściwego zarządzania funduszami publicznymi;
- J. mając na uwadze, że dobre sprawowanie rządów, rządy prawa i przejrzystość są nieodzowne dla właściwego zarządzania funduszami publicznymi i zrównoważonego zadłużenia;
- K. mając na uwadze, że odpowiedzialne postępowanie wszystkich kredytodawców ma kluczowe znaczenie dla propagowania zrównoważonych finansów wysokiej jakości;
- L. mając na uwadze, że w następstwie światowego kryzysu gospodarczego kraje AKP powinny zwracać większą uwagę na mobilizację zasobów w kraju jako środek łagodzący na wypadek ewentualnej redukcji pomocy zagranicznej i zagranicznych źródeł finansowania wdrażania ich strategii redukcji ubóstwa;
1. wzywa UE i innych darczyńców do określenia zestawu wytycznych dotyczących odpowiedzialnego finansowania, zwłaszcza w dobie światowego kryzysu finansowego, który przez skutki uboczne pogarsza sytuację w kwestii zadłużenia w krajach rozwijających się, przede wszystkim w wyniku regresu handlu światowego i związanego z nim spadku eksportu towarów;
  2. wzywa UE, kraje AKP oraz organizacje regionalne krajów AKP do opracowania wspólnie z odpowiednimi organami międzynarodowymi modelu na rzecz stosownego mechanizmu kompensowania długu krajów zadłużonych, w oparciu o niezależną cenę skutków ich społeczno-ekonomicznej sytuacji, ograniczając w ten sposób zbytnie upolitycznienie procesu podejmowania decyzji w sprawie umorzenia długu, w tym ewentualnej korupcji po stronie darczyńców (nielegalne prowizje); uważa, że umożliwi to darczyńcom indywidualnie uwzględniać konkretną sytuację państwa partnerskiego AKP i ogólny poziom jego rozwoju; jest zdania, że mechanizmy kompensacji długu krajów rozwijających się mogłyby mieć formę umorzenia długu, przesunięcia terminu spłaty długu, spłaty długu lub połączenia tych wariantów;
  3. wzywa darczyńców do tego, by wspólnie z krajem partnerskim AKP określili szczegółowe warunki załączane do jego systemu kompensacji zadłużenia, tak aby uzyskać odpowiednią równowagę między obowiązkiem obsługi długu a obowiązkiem zaspokajania podstawowych potrzeb ludności, jako że należyte zarządzanie długiem to wstępny warunek zrównoważonego rozwoju;

4. uważa, że wszelkie dodatkowe fundusze pozyskane przez rządy krajów AKP dzięki umorzeniu długu należy przeznaczyć na zwiększenie wydatków społecznych w takich obszarach jak kształcenie podstawowe, podstawowa opieka zdrowotna oraz HIV/AIDS, co przyczyni się do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju; w związku z tym wzywa Komisję, aby wraz z krajami partnerskimi AKP przeanalizowała możliwość przekształcenia długu w inwestycje publiczne w usługi socjalne oraz dobra publiczne w ramach danego systemu umarzania długu lub w połączeniu z innymi systemami;
5. uważa, że jeżeli rozważa się umorzenie długu konkretnego kraju AKP, to działanie takie mogłoby mieć na celu również przekazanie korzyści związanych z umorzeniem na finansowanie tworzenia MŚP, których powstanie i wzrost stanowi niezbędny warunek wstępny uformowania się i rozwoju klasy średniej w krajach AKP; wzywa zatem Komisję, by we współpracy z krajami partnerskimi AKP zbadała możliwość przekształcenia i przeorientowania w stosownych przypadkach strategii umarzania długu krajów AKP na publiczne inwestycje w MŚP, mając na uwadze, że ten rodzaj lokalnych przedsiębiorstw może znacząco przyczyniać się do tworzenia miejsc pracy oraz wzrostu krajowego, a tym samym do redukcji zadłużenia krajów AKP;
6. uważa, że należy wspierać dostęp do pożyczek, tak aby zapewniać właściwe otoczenie biznesowe; w związku z tym wzywa kraje partnerskie AKP oraz inwestorów prywatnych, by podjęli działania zmierzające do realizacji tego nieodzownego celu;
7. wzywa Komisję i kraje będące darczyńcami do pomocy krajom AKP w tworzeniu krajowych strategii zadłużenia w kontekście ich krajowych strategii rozwoju z udziałem społeczeństwa obywatelskiego, wspierających szczególnie odpowiednią restrukturyzację ich gospodarek, a także gromadzenie kapitału wewnętrznego i oszczędności;
8. wzywa UE i OECD do nieposzerzania definicji oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) oraz do położenia kresu praktyce, w myśl której redukcję zadłużenia uznaje się za wydatki na pomoc; wzywa UE, by redukcję zadłużenia w połączeniu z innymi programami kompensacji długu potraktowała jako część wszechstronnych wysiłków mających na celu zajęcie się potrzebami krajów rozwijających się;
9. wzywa Komisję do ścisłego monitorowania (we współpracy z właściwymi instytucjami międzynarodowymi takimi jak agencje ONZ, Bank Światowy, Międzynarodowy Fundusz Walutowy i Stowarzyszenie Europejskich Instytucji Finansowania Rozwoju) zmian wskaźnika zadłużenia krajów AKP i jego wpływu na rozwój, ze szczególnym uwzględnieniem sytuacji krajów najsłabiej rozwiniętych i małych rozwijających się państw wyspiarskich;
10. wzywa Komisję do regularnego informowania, w formie sprawozdania, Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE o systemach kompensacji długu obowiązujących w krajach partnerskich AKP, a także o ich wpływie na zdolność tych krajów do realizacji MCR, zwłaszcza w zakresie walki z głodem i niedożywieniem oraz zapewnienia świadczeń zdrowotnych;
11. wzywa kraje partnerskie AKP do poważnego traktowania terminowej obsługi zarówno zadłużenia zagranicznego, jak i zadłużenia krajowego;
12. jest zdania, że spójność polityki na rzecz rozwoju, zwłaszcza spójność strategii w zakresie handlu, rozwoju i przejrzystości finansowej, powinna być główną zasadą współpracy Unii Europejskiej na rzecz rozwoju i stanowić wytyczną w przypadku opracowywania norm w zakresie odpowiedzialnego udzielania i zaciągania kredytów;
13. wzywa kraje partnerskie AKP do zintensyfikowania wysiłków wewnętrznych w odniesieniu do należytego zarządzania finansami, kontroli budżetowej oraz zwalczania korupcji, nadużyć i oszustw podatkowych oraz do utrzymania długoterminowych starań na rzecz utworzenia niezbędnego stabilnego otoczenia gospodarczego, aby mogły lepiej rozwijać swoje krajowe rynki finansowe i sektor bankowy;
14. uważa, że kraje AKP powinny skupić się na projektowaniu i wdrażaniu zrównoważonych systemów opodatkowania, w tym na tworzeniu silnego organu pobierającego podatki, posiadającego uprawnienia do obrony zasadniczych interesów państwa w ramach dostępu do środków, które powinny stanowić główne źródło finansowania państwowego;
15. uznaje ważną rolę współpracy międzynarodowej w zwalczaniu nielegalnych przepływów finansowych oraz w tworzeniu odpowiednich zasad dotyczących finansów i inwestycji na szczeblu światowym; przypomina o unijnych zobowiązaniach w odniesieniu do spójności polityki na rzecz rozwoju i wzywa UE, by wsparła kraje AKP w ich walce z nielegalnym wypływem i ucieczką kapitału, ponieważ zjawiska te uznaje się za główną przeszkodę dla mobilizacji dochodów krajowych na rzecz rozwoju;

16. uważa, że kraje AKP muszą nadzorować proces tworzenia przyjaznego otoczenia dla inwestorów, przyjmując ustawy gwarantujące inwestorom pewność prawa, która jest im niezbędna, by inwestować;
17. wzywa do ściślejszej współpracy transgranicznej między krajami AKP przy wymianie sprawdzonych rozwiązań dotyczących przygotowywania budżetów państwa i kontroli ich wykorzystania dla dobra publicznego; zaleca, aby w ramach 11. EFR Komisja przeznaczyła większe środki na pomoc techniczną i tworzenie zdolności w zakresie ustalania i kontroli budżetu oraz zarządzania długiem;
18. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Komisji Europejskiej, Parlamentowi Europejskiemu, Bankowi Światowemu, Międzynarodowemu Funduszowi Walutowemu oraz państwom członkowskim UE.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie integracji osób niepełnosprawnych w krajach rozwijających się

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując w Lomé (Togo) w dniach 21–23 listopada 2011 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-WE („umowę z Kotonu”), a zwłaszcza art. 8 ust. 4 o niedyskryminacji,
- uwzględniając Konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych przyjętą w 2006 r., a zwłaszcza art. 32, który stanowi, że wszystkie strony muszą brać pod uwagę niepełnosprawność i osoby niepełnosprawne w swoich wysiłkach w ramach współpracy międzynarodowej,
- uwzględniając rezolucje Rady Praw Człowieka ONZ nr 7/9 z dnia 27 marca 2008 r., nr 10/7 z dnia 26 marca 2009 r., nr 13/11 z dnia 25 marca 2010 r. i nr 16/15 z dnia 24 marca 2011 r. w sprawie praw człowieka w odniesieniu do osób niepełnosprawnych,
- uwzględniając art. 19 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w którym zakazuje się wszelkich form dyskryminacji, a także jej art. 21 i 26, gdzie mowa o prawach osób niepełnosprawnych,
- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w sprawie praw osób niepełnosprawnych i starszych w krajach AKP z dnia 1 listopada 2001 r., jak również rezolucję w sprawie kwestii zdrowotnych oraz osób młodych, starszych i niepełnosprawnych, przyjętą przez Zgromadzenie w Kapsztadzie w dniu 21 marca 2002 r.,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego w sprawie niepełnosprawności i rozwoju, przyjętą w dniu 19 stycznia 2006 r.,
- uwzględniając publikację „World Report on Disability” [„Światowy raport o niepełnosprawności”] Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) i Banku Światowego z czerwca 2011 r.,
- uwzględniając milenijne cele rozwoju ONZ (MCR) i dokument końcowy szczytu w sprawie MCR z 2010 r. pt. „Keeping the Promise: United to Achieve the Millennium Development Goals” [„Dotrzymać obietnicy: zjednoczeni dla osiągnięcia milenijnych celów rozwoju”] (rezolucja 65/1),
- uwzględniając deklarację pekińską o prawach osób niepełnosprawnych, w której apeluje się o wyższy standard życia, równouprawnienie pod względem uczestnictwa oraz eliminację dyskryminujących postaw i praktyk,
- uwzględniając Deklarację milenijną Narodów Zjednoczonych z dnia 8 września 2000 r., która ustanawia milenijne cele rozwoju (MDG) jako kryteria ustalone wspólnie przez społeczność międzynarodową w celu wyeliminowania ubóstwa,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 23 listopada 2011 r. w Lomé (Togo).

- uwzględniając rezolucje Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych nr 65/186 i nr 64/131 „Realising the Millennium Development Goals for Persons with Disabilities towards 2015 and beyond” [„Osiąganie milenijnych celów rozwoju w odniesieniu do osób niepełnosprawnych do roku 2015 i później”],
  - uwzględniając europejską strategię w sprawie niepełnosprawności 2010-2020 „Odnowione zobowiązanie do budowania Europy bez barier” (COM(2010) 0636 wersja ostateczna) i początkowy plan realizacji strategii 2010-2015 (SEC(2010) 1324 wersja ostateczna),
  - uwzględniając wytyczne UE w sprawie niepełnosprawności i rozwoju skierowane do delegatur oraz służb UE,
  - uwzględniając publikację Międzynarodowego Biura Pracy z 2009 r. pt. „The price of exclusion: the economic consequences of excluding people with disabilities from the world of work” [„Cena wykluczenia: gospodarcze skutki wykluczenia osób niepełnosprawnych z rynku pracy”],
  - uwzględniając art. 18 ust. 4 Afrykańskiej karty praw człowieka i ludów (1981 r.), w świetle którego osoby niepełnosprawne mają prawo do szczególnych środków ochrony, oraz art. 16 ust. 1, w którym stanowi się, że każda osoba ma prawo do korzystania z najlepszego osiągalnego stanu zdrowia fizycznego i psychicznego,
  - uwzględniając Dekadę Afrykańską na rzecz Osób Niepełnosprawnych (2000–2009), Dekadę Krajów Azji i Pacyfiku na rzecz Osób Niepełnosprawnych (1993–2002), Nową Dekadę Krajów Azji i Pacyfiku na rzecz Osób Niepełnosprawnych (2003–2012) oraz Europejski Rok Osób Niepełnosprawnych (2003),
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Socjalnych i Środowiska (ACP-EU/100.954/11/fin.),
- A. mając na uwadze, że ponad miliard osób na świecie – 15% ludności – jest dotkniętych jakąś formą niepełnosprawności ⁽¹⁾;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z Konwencją o prawach osób niepełnosprawnych „Do osób niepełnosprawnych zalicza się te osoby, które mają długotrwale naruszoną sprawność fizyczną, umysłową, intelektualną lub w zakresie zmysłów co może, w oddziaływaniu z różnymi barierami, utrudniać im pełny i skuteczny udział w życiu społecznym, na zasadzie równości z innymi osobami”;
- C. mając na uwadze, że niepełnosprawność zwykle w sposób nieproporcjonalny dotyczy słabszej części ludności, gdzie prawdopodobieństwo niepełnosprawności rośnie wraz z poziomem ubóstwa („World Report on Disability” [„Światowy raport o niepełnosprawności”] z 2011 r.); mając na uwadze, że w związku z tym niepełnosprawność należy do kwestii rozwojowych;
- D. mając na uwadze, że cele Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych to „popieranie, ochrona i zapewnienie pełnego i równego korzystania ze wszystkich praw człowieka i podstawowych wolności przez wszystkie osoby niepełnosprawne oraz popieranie poszanowania ich przyrodzonej godności”;
- E. mając na uwadze, że UE, 19 państw członkowskich UE i 48 państw AKP ratyfikowało Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, a dodatkowo dużo więcej państw jest sygnatariuszami konwencji;
- F. mając na uwadze, że międzynarodowe zobowiązania prawne skuteczne są jedynie wówczas, gdy stoją za nimi krajowe przepisy i zobowiązania polityczne;
- G. mając na uwadze, że według WHO i Banku Światowego przyczynami wykluczenia osób niepełnosprawnych są niewłaściwe decyzje polityczne i standardy, wrogie postawy, brak usług, niedostateczne zasoby finansowe, brak dostępu, brak konsultacji i uczestnictwa oraz brak danych i wiarygodnych informacji;
- H. mając na uwadze, że osoby niepełnosprawne mogą doświadczać wykluczenia z wszelkich sfer życia, w tym pracy, usług publicznych, transportu, komunikacji, edukacji i informacji;
- I. mając na uwadze, że mieszkańcy państw, w których średnia długość życia przekracza 70 lat, przeżywają około 8 lat swojego życia, zmagając się z co najmniej jednym rodzajem niepełnosprawności;
- J. mając na uwadze, że wiele krajów rozwijających się dokonało znacznych – choć częściowych – postępów w obszarze włączania osób niepełnosprawnych w realizację projektów w zakresie rozwoju;

⁽¹⁾ Raport o niepełnosprawności, Światowa Organizacja Zdrowia i Bank Światowy, czerwiec 2011.

- K. mając na uwadze, że zgodnie z szacunkami w skali światowej wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych jest o połowę niższy w stosunku do osób pełnosprawnych, a większość osób niepełnosprawnych w wieku produkcyjnym w krajach rozwijających się to osoby bezrobotne żyjące w ubóstwie;
- L. mając na uwadze, że wykluczenie osób niepełnosprawnych z rynku pracy ma istotne skutki gospodarcze, które MOP szacuje na 3–7 % PKB krajów afrykańskich, oraz że integracja kosztuje o wiele mniej niż wykluczenie, ponieważ umożliwienie osobom niepełnosprawnym pełnego uczestnictwa w życiu społecznym pozwala im zaspokajać potrzeby swoje i innych oraz przyczyniać się do wzrostu gospodarczego;
- M. mając na uwadze szczególną rolę stowarzyszeń osób niepełnosprawnych w reprezentowaniu szczególnych interesów osób niepełnosprawnych i informowaniu o nich decydentów politycznych i opinii publicznej,
- N. mając na uwadze, że wykluczenie osób niepełnosprawnych jest podstawową przyczyną dotyczącej ich nierówności, wynikającej z szeregu czynników – od dyskryminacji w obszarze prawa, poprzez bariery natury fizycznej i komunikacyjnej, do piętnowania społecznego lub braku widoczności przy realizacji procesów politycznych i ustalaniu budżetów – oraz mając na uwadze, że dwie największe przeszkody dla integracji osób niepełnosprawnych ze społeczeństwem obejmują brak widoczności tych osób i negatywne postawy wobec nich;
- O. mając na uwadze, że niepełnosprawne kobiety i dziewczęta znajdują się w szczególnie trudnej sytuacji i trzy razy częściej doświadczają przemocy seksualnej niż kobiety pełnosprawne; mając na uwadze niebezpieczną tendencję, zgodnie z którą przemoc często nie jest zgłaszana ⁽¹⁾;
1. apeluje do wszystkich krajów AKP i państw członkowskich UE, które nie podpisały i nie ratyfikowały jeszcze Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych i protokołu fakultatywnego, o uczynienie tego bez zastrzeżeń oraz o wprowadzenie krajowych mechanizmów wdrażania i monitorowania;
  2. zachęca parlamentarzystów do współpracy w celu zapewnienia pomyślnego przebiegu procesu uchwalania w parlamentach krajowych przepisów i planów dotyczących niepełnosprawności, w tym w odniesieniu do kontroli budżetowej i projektów ustaw zgłaszanych przez posłów spoza rządu;
  3. wzywa parlamenty krajowe do ustanowienia komitetów odpowiedzialnych za monitorowanie wdrażania przepisów dotyczących potrzeb osób niepełnosprawnych;
  4. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że na szczycie wysokiego szczebla w sprawie MCR w 2010 r. prawa osób niepełnosprawnych uznano za warunek niezbędny do osiągnięcia MCR; wzywa zatem społeczność międzynarodową do opracowania inicjatyw na rzecz MCR tak, aby osoby niepełnosprawne należały do głównych grup docelowych;
  5. przyznaje, że szczególne środki na rzecz równouprawnienia osób niepełnosprawnych, w tym parytet wyborczy uwzględniający miejscowe uwarunkowania, korzystnie wpłynęły na wizerunek osób niepełnosprawnych na szczeblu krajowym, oraz apeluje do państw AKP i UE o zwiększenie praw osób niepełnosprawnych;
  6. podkreśla, że środki przekazu powinny wykazywać większą aktywność w przełamywaniu stereotypów i upowszechnianiu integracji; wzywa również decydentów międzynarodowych, krajowych i lokalnych do zapewnienia i upowszechniania działań uświadamiających za pośrednictwem środków przekazu, polityki edukacyjnej i kampanii publicznych;
  7. podkreśla kluczową rolę stowarzyszeń osób niepełnosprawnych w zwiększaniu świadomości na temat problemów związanych z integracją osób niepełnosprawnych; wzywa wszystkie państwa AKP i UE do wsparcia rozwoju działalności organizacji osób niepełnosprawnych w tych państwach;
  8. podkreśla potrzebę zapewnienia odpowiednich warunków oraz materiałów do nauki w celu ułatwienia udziału w zajęciach edukacyjnych wszystkim niepełnosprawnym dzieciom oraz osobom dorosłym; wskazuje na konieczność zachęcania do rozwoju i wspierania kultury nauczania wrażliwej i reagującej na potrzeby niepełnosprawnej młodzieży, w szczególności poprzez specjalistyczne szkolenia dla nauczycieli wspomagających; podkreśla zasadniczą rolę społeczności darczyńców we wspieraniu dostępnej infrastruktury edukacyjnej i zapewnianiu, że UE podnosi kwestie zobowiązań związanych z niepełnosprawnością w ramach dialogów w obszarze edukacji;

⁽¹⁾ Amnesty International, Raport roczny 2011.

9. przywołuje dane, zgodnie z którymi w krajach rozwijających się 98% niepełnosprawnych dzieci nie ma dostępu do bezpłatnej i powszechnej edukacji na poziomie podstawowym; podkreśla, że uniemożliwi to pełne osiągnięcie drugiego milenijnego celu rozwoju;
10. podkreśla konieczność dalszego dostosowania budynków oświatowych oraz sprzyjania budowaniu kultury dydaktycznej ukierunkowanej na skuteczne zaspokojenie potrzeb młodych osób niepełnosprawnych;
11. wzywa do tego, aby rządy krajowe i lokalne uwzględniały całość problematyki dostępności we wszelkich nowych aktach prawnych oraz dostosowały obowiązujące prawo do wymogów dostępności; wzywa społeczność darczyńców do uwzględniania całości problematyki dostępności w planowaniu i realizowaniu polityki rozwojowej oraz stosunkach umownych z innymi;
12. wzywa do wymiany dobrych praktyk pomiędzy krajami rozwijającymi się i rozwiniętymi; zwraca się również do Komisji Europejskiej o stworzenie forum wymiany informacji z innymi darczyńcami międzynarodowymi w celu dzielenia się praktykami w zakresie integracji niepełnosprawności; wzywa Komisję Europejską do lepszego wypełniania zobowiązań wynikających z art. 32 Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych;
13. podkreśla znaczenie gromadzenia danych dla skutecznej realizacji Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, a także wzywa rządy UE i AKP do ścisłej współpracy z krajowymi służbami statystycznymi w celu dopilnowania, aby usprawniono i uznano za priorytet gromadzenie i segregowanie danych oraz aby najnowsze i najpełniejsze dane stanowiły podstawę do opracowywania i wdrażania strategii politycznych;
14. apeluje do państw AKP o włączenie integracji osób niepełnosprawnych do krajowych programów rozwojowych, wprowadzanie mechanizmów zwiększających reprezentację osób niepełnosprawnych na wszystkich szczeblach procesu decyzyjnego, przeznaczanie konkretnych i wystarczających środków budżetowych na integrację osób niepełnosprawnych oraz rozwój powszechnej edukacji na temat chorób, które są przyczyną niepełnosprawności;
15. wzywa państwa AKP do upowszechniania integracyjnych postaw i sposobów postrzegania niepełnosprawności oraz upowszechniania dialogu pomiędzy osobami niepełnosprawnymi a rządem na wszystkich szczeblach;
16. wzywa rządy krajów AKP i państw członkowskich UE do wprowadzenia w zakładach poprawczych środków zapewniających niepełnosprawnym przestępcom pomieszczenia odpowiednie do ich szczególnej sytuacji, zarówno podczas pobytu w więzieniu, jak i w społeczeństwie;
17. wspiera państwa AKP w zwiększaniu dostępu do edukacji, programów mikrokredytowych i innych rozwiązań przynoszących dochód;
18. wzywa UE i państwa AKP do rozwijania powszechnej edukacji w zakresie HIV i AIDS, w tym dla osób niepełnosprawnych, które są często wykluczane z działań w zakresie zapobiegania HIV/AIDS oraz powiązanych usług opiekuńczych;
19. wzywa do sprawdzenia możliwości uwzględnienia osób niepełnosprawnych w procesie wdrażania odpowiednich unijnych i wspólnych przedsięwzięć;
20. wzywa do sprawdzania finansowanych przez UE przedsięwzięć infrastrukturalnych pod względem dostępności dla osób niepełnosprawnych i dostosowania do potrzeb osób niepełnosprawnych siedzib unijnych delegatur w państwach trzecich;
21. wzywa UE do uwzględniania potrzeb osób niepełnosprawnych i organizacji osób niepełnosprawnych w swoich przedsięwzięciach, również tych na rzecz dostępu do wymiaru sprawiedliwości; zwraca się o uwzględnianie potrzeb osób niepełnosprawnych w krajowych dokumentach strategicznych;
22. podkreśla, że UE i AKP powinny upowszechniać politykę integracyjną na wszelkich odnośnych forach ONZ-owskich i międzynarodowych, zważywszy że kwestia niepełnosprawności nie jest obecnie omawiana podczas wielu dyskusji międzynarodowych na wysokim szczeblu (Rio+20, na forum OECD), a musi się ona znaleźć wśród priorytetów politycznych;

23. podkreśla, że istnieje wiele różnych przyczyn niepełnosprawności, którym muszą odpowiadać różnorodne środki polityczne; wzywa zatem państwa AKP do uwzględniania środków bezpieczeństwa ruchu drogowego, zwalczania niedożywienia jako czynnika mogącego spowodować wystąpienie niepełnosprawności, poprawy dostępu do czystej wody pitnej, zaradzania skutkom konfliktów związanym z niepełnosprawnością oraz zapewniania dostępu do publicznej służby zdrowia i godnej pracy poprzez włączanie integracji niepełnosprawności do krajowych planów rozwojowych; wzywa UE do nadania priorytetowego charakteru powyższym stwierdzeniom w ramach współpracy na rzecz rozwoju prowadzonej z państwami AKP;
24. wzywa Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE do przedstawiania co dwa lata sprawozdań dotyczących dobrych praktyk i postępów w obszarze integracji w państwach AKP, a także do dokonywania przeglądu tych praktyk i postępów oraz ich wyodrębniania;
25. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, prezydencji Rady Unii Europejskiej, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrkańskiemu i Radzie Praw Człowieka ONZ.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie kryzysu żywnościowego w Rogu Afryki, a zwłaszcza w Somalii

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując w Lomé (Togo) w dniach 21–23 listopada 2011 r.,
  - uwzględniając art. 17 ust. 2 Regulaminu,
  - uwzględniając milenijne cele rozwoju,
  - uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Catherine Ashton, z dnia 24 sierpnia 2011 r. w sprawie reakcji UE na klęskę głodu w Rogu Afryki,
  - uwzględniając konferencję dotyczącą deklaracji w sprawie wsparcia finansowego zorganizowaną przez Unię Afrykańską, która odbyła się w Addis Abebie w dniu 25 sierpnia 2011 r.,
- A. mając na uwadze, że długotrwała susza, która sieje spustoszenie w rejonie Rogu Afryki, w połączeniu z konfliktami mającymi miejsce w tym regionie, wysokimi cenami żywności oraz kończącymi się zasobami, spowodowała największy na świecie kryzys humanitarny i żywnościowy, który według Biura Narodów Zjednoczonych ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej dotknął 13,3 mln osób, z czego 840 000 to uchodźcy; dziesiątki tysięcy osób już nie żyje, z czego ponad połowa to dzieci;
  - B. mając na uwadze wyjątkową sytuację w rejonie Rogu Afryki powiązaną z najgorszą od ponad 60 lat suszą oraz masowymi przesiedleniami ludności, w tym jednej czwartej ludności Somalii wynoszącej 7,5 miliona osób, której część stała się przesiedleńcami wewnętrznymi, a inni jako uchodźcy szukają schronienia w sąsiednich krajach;
  - C. mając na uwadze, że liczba osób niedożywionych w regionach najbardziej dotkniętych suszą wynosi powyżej 30 %, tj. ponad dwukrotnie więcej niż poziom międzynarodowo uznawany za progowy dla sytuacji kryzysowych;
  - D. mając na uwadze, że Somalia, gdzie cztery miliony ludzi zostały dotknięte głodem, a klęskę głodu ogłoszono w sześciu regionach kraju, jest krajem najbardziej dotkniętym katastrofą humanitarną; mając na uwadze, że sytuację w tym kraju pogarsza brak zasobów naturalnych oraz skutki 20 lat konfliktów na jej terytorium;

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 23 listopada 2011 r. w Lomé (Togo).

- E. mając na uwadze, że każdego tygodnia głód sprawia, że tysiące ludzi udaje się na uchodźstwo, a sytuacja humanitarna w obozach pogarsza się z dnia na dzień: 30 % dzieci poniżej pięciu lat cierpi na niedożywienie, wybuchają epidemie różnych chorób, w tym cholery oraz odry, i coraz więcej zgłasza się przypadków gwałtów ⁽¹⁾;
- F. mając na uwadze, że 80 % uchodźców stanowią kobiety i dzieci, a wiele z nich pada ofiarą przemocy seksualnej i zastraszania w drodze do obozów dla uchodźców;
- G. mając na uwadze, że kenijskie miasto Dadaab jest obecnie największym na świecie obozem dla uchodźców, w którym – na terenie przeznaczonym dla 90 000 osób – przebywa 463 710 uchodźców ⁽²⁾; mając na uwadze, że w pewnym momencie ponad 3 000 Somalijczyków przekroczyło granice Etiopii i Kenii w poszukiwaniu pożywienia i bezpieczeństwa;
- H. mając na uwadze, że do tej pory finansowanie obejmuje jedynie 62 % z 2,4 mld USD, których domagało się ONZ na rzecz walki z suszą w tym regionie, a kolejne 940 milionów USD jest potrzebne w celu zapewnienia podstawowej pomocy;
- I. mając na uwadze, że dostęp do osób potrzebujących pozostaje główną przeszkodą na drodze do złagodzenia sytuacji żywnościowej w regionie; mając na uwadze, że Somalia wciąż jest jednym z najbardziej niebezpiecznych krajów dla pracowników organizacji humanitarnych;
- J. mając na uwadze, że w ramach Światowego Programu Żywnościowego potrzeba dodatkowych 250 mln EUR, aby zapewnić pomoc, która będzie potrzebna w ciągu najbliższych sześciu miesięcy;
- K. mając na uwadze, że w odpowiedzi na sytuację kryzysową w rejonie Rogu Afryki Komisja przeznaczyła 97,47 mln EUR dla tego regionu i przygotowuje się do zintensyfikowania wsparcia, a całkowity wkład na rzecz pomocy humanitarnej związanej z łagodzeniem skutków suszy ma wynieść w tym roku 158 mln EUR; mając na uwadze, że na konferencji dotyczącej deklaracji w sprawie wsparcia finansowego, która odbyła się w Addis Abebie, główne państwa członkowskie Unii Afrykańskiej zobowiązały się do przekazania krajom dotkniętym suszą prawie 350 mln USD;
- L. mając na uwadze, że misja Unii Afrykańskiej w Somalii (AMISOM) jest w głównej mierze finansowana z budżetu instrumentu na rzecz pokoju w Afryce, który jest z kolei finansowany z budżetu rozwoju długoterminowego w ramach dziewiątego Europejskiego Funduszu Rozwoju,
- M. mając na uwadze, że skutki zmian klimatu poważnie wpłynęły na zbiory, co wraz z rosnącymi cenami żywności opóźniło osiągnięcie milenijnych celów rozwoju;
- N. mając na uwadze, że należy wspierać pasterstwo, hodowlę bydła i bezpieczeństwo wodne (w tym budowę tam i wodociągów); mając na uwadze, że obecna sytuacja społeczności pasterskich w rejonie Rogu Afryki daje wszelkie powody do niepokoju; mając na uwadze, że rządy powinny opierać się na już wykonanej dobrej pracy i dokonać instytucjonalizacji zarządzania ryzykiem wystąpienia suszy na zagrożonych obszarach;
1. jest poważnie zaniepokojone bezprecedensową i wciąż pogarszającą się sytuacją humanitarną w rejonie Rogu Afryki i uważa liczbę śmiertelnych ofiar głodu za niedopuszczalną;
  2. podkreśla, że nie przewiduje się poprawy sytuacji przed przyszłym rokiem, ponieważ zbiory mają być późne i poniżej średniej, pastwiska i źródła wody zostały wyczerpane, a ceny podstawowych zbóż, takich jak kukurydza, a także wody i paliwa, gwałtownie wzrosły;
  3. wzywa do większej mobilizacji społeczności międzynarodowej, która powinna wzmoczyć wysiłki, aby poradzić sobie z tą sytuacją kryzysową w celu zaspokojenia potrzeb humanitarnych i zapobiec dalszemu pogarszaniu się sytuacji;
  4. podkreśla potrzebę kontroli działań pomocowych poprzez wskazanie wiarygodnych partnerów na danym terenie oraz poprawy rozwiązań z zakresu koordynacji i dystrybucji w celu zapobieżenia przekierowaniu lub grabieży dostaw;

⁽¹⁾ Raporty OCHA dotyczące sytuacji w Somalii i Rogu Afryki, sierpień–listopad 2011.

⁽²⁾ ECHO, raport w sprawie kryzysu w Rogu Afryki, nr 6, 1 października 2011.

5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że UE zmobilizowała się (zarówno na szczeblu Komisji, jak i państw członkowskich); wzywa do zwiększenia planowanej pomocy; z zadowoleniem przyjmuje działania Unii Afrykańskiej mające na celu rozwiązanie kryzysu i podkreśla pilną potrzebę nie tylko pomocy żywnościowej, ale także poprawy warunków zdrowotnych i sanitarnych na danym obszarze;
6. potępia rolę grupy bojowników islamskich al-Szabab, która utrudnia organizacjom pomocy humanitarnej i Światowemu Programowi Żywnościowemu dostawę pomocy żywnościowej do tak wielu osób, do ilu uda się dotrzeć, zważywszy na zdolności operacyjne;
7. potwierdza, że walka z terroryzmem powinna być priorytetem, ale wzywa państwa sąsiadujące do solidarności, aby uniknąć wybuchu wojny, której skutki mogą być prawdziwie katastrofalne;
8. podkreśla, że dostęp mieszkańców Somalii do pomocy żywnościowej jest niezwykle utrudniony, szczególnie w centrum i na południu kraju oraz na obszarach kontrolowanych przez milicję al-Szabab; podkreśla potrzebę zaangażowania wszystkich dotkniętych przez konflikt w Somalii na wszystkich poziomach; zachęca do stworzenia krajowego systemu pojednania, aby mogła rozpocząć się odbudowa kraju;
9. wzywa zaangażowane władze do zapewnienia organizacjom humanitarnym nieograniczonego dostępu oraz do zapewnienia ludności cywilnej, zwłaszcza kobietom i dzieciom, ochrony w każdych okolicznościach, zgodnie z międzynarodowym prawem humanitarnym; stanowczo potępia również eskalację przemocy, obejmującą ataki samobójcze i porwania;
10. wzywa Unię Europejską i rządy krajów tego regionu do pilnej poprawy przejścia między pomocą humanitarną a pomocą rozwojową; apeluje do Komisji o wspieranie krajów Afryki Wschodniej w ich projektach dotyczących zdolności zapobiegania klęsce głodu oraz systemów wczesnego ostrzeżenia przed suszą;
11. podkreśla, że kraje afrykańskie powinny podejmować długoterminowe działania, przy wsparciu społeczności międzynarodowej, mające na celu zapewnienie, aby susza nie oznaczała konieczności głodu; podkreśla, że oprócz doraźnych działań potrzebne jest również długoterminowe wsparcie w celu zapewnienia, że ludzie dysponują trwałymi środkami utrzymania;
12. wzywa rządy państw afrykańskich do wypełnienia zobowiązania, zgodnie z którym mają przeznaczyć co najmniej 10% swoich budżetów krajowych na rolnictwo w celu osiągnięcia 6-procentowego rocznego tempa wzrostu w sektorze rolnym, do zapewnienia dostępu do ziemi dla drobnych rolników oraz inwestowania w rolnictwo i handel, aby umożliwić zaspokojenie codziennych potrzeb żywieniowych obywateli;
13. w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji w sprawie przeznaczenia ponad 680 milionów EUR na rzecz tego regionu do roku 2013 w formie długoterminowej pomocy dla rolnictwa oraz na rzecz rozwoju obszarów wiejskich, bezpieczeństwa żywnościowego oraz tworzenia wartości dodanej dla produktów rolnych; wzywa do zwiększenia udziału oficjalnej pomocy rozwojowej przeznaczonej na rolnictwo;
14. apeluje o większą przejrzystość, lepszą jakość i terminowe przedkładanie informacji na temat rezerw i zapasów podstawowych artykułów żywnościowych oraz na temat kształtowania się cen na szczeblu światowym, zgodnie z wnioskiem z niedawnego komunikatu Komisji w sprawie stawiania czoła wyzwaniom związanym z rynkami towarowymi i surowcami; żąda, aby instytucje finansowe zaangażowane w spekulacje na rynku żywności i produktów rolnych zaprzestały działalności spekulacyjnej, która przyczynia się do zwiększania wysokości i niestabilności cen żywności, a także aby przedłożono przeciwdziałanie ubóstwu i ludzkiemu cierpieniu ponad zyski;
15. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie Bezpieczeństwa i sekretarzowi generalnemu ONZ, instytucjom Unii Afrykańskiej, rządów krajów członkowskich oraz krajów tworzących Międzyrządowy Organ ds. Rozwoju, Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE oraz rządów państw członkowskich UE.

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie wpływu Arabskiej Wiosny Ludów na sąsiednie kraje leżące w Afryce Subsaharyjskiej**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując w Lomé (Togo) w dniach 21–23 listopada 2011 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE z dnia 18 maja 2011 r. w sprawie przewrotów demokratycznych w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie: konsekwencje dla krajów AKP, Europy i świata (ACP-EU/100.958/11/fin.),
- uwzględniając rezolucje Parlamentu Europejskiego z dnia 3 i 7 lutego, 7 kwietnia i 7 lipca 2011 r., dotyczące odpowiednio sytuacji w Tunezji i Egipcie, stosunków Unii Europejskiej z Radą Współpracy Państw Zatoki, sytuacji w Syrii, Bahrajnie i Jemenie oraz zewnętrznych strategii politycznych Unii Europejskiej na rzecz demokratyzacji,
- uwzględniając rozwój europejskiej polityki sąsiedztwa od 2004 r., a w szczególności wspólne komunikaty Komisji oraz Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z dnia 25 maja 2011 r. pt. „Nowa koncepcja działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie” (COM(2011) 0303) oraz z dnia 8 marca 2011 r. pt. „Partnerstwo na rzecz demokracji i wspólnego dobrobytu z południowym regionem Morza Śródziemnego” (COM(2011) 0200),
- uwzględniając cele Umowy o partnerstwie AKP-UE podpisanej w Kotonu w dniu 23 stycznia 2000 r. i zmienionej w 2005 i w 2010 r.,
- uwzględniając deklarację Unii Afrykańskiej w sprawie wzmocnienia rządów politycznych na rzecz pokoju, bezpieczeństwa i stabilności w Afryce, którą ogłoszono w Kairze w dniach 4–5 września 2011 r.,
- uwzględniając Afrykańską kartę w sprawie demokracji, wyborów i rządów z dnia 30 stycznia 2007 r.,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych ONZ z dnia 16 grudnia 1966 r.,
- uwzględniając konwencję genewską z dnia 28 lipca 1951 r. oraz protokół z dnia 31 stycznia 1967 r. w sprawie statusu uchodźców,
- uwzględniając Powszechną Deklarację Praw Człowieka, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 10 grudnia 1948 r.,
- A. mając na uwadze, że zwycięstwo ludności Tunezji, Egiptu i Libii stanowi nowy powiew nadziei, wolności, solidarności, demokracji i prawdziwych przemian, których pragnie ludność tych trzech krajów i wszystkich ciemniejszych społeczności,
- B. mając na uwadze, że w wyniku tych niepokojów społecznych wielu ludzi straciło życie, a miliony innych stało się przesiedleńcami wewnętrznymi i uchodźcami ze swoich krajów,
- C. mając na uwadze, że niektóre problemy wskazane przez Arabską Wiosnę Ludów są podobne do tych, z którymi boryka się wiele krajów w regionie Afryki Subsaharyjskiej: wysokie bezrobocie wśród młodzieży, wzrost cen żywności i paliwa, wszechobecna korupcja, łamanie podstawowych praw oraz ograniczony udział w podejmowaniu decyzji;
- D. mając na uwadze, że w przypadku Libii przewroty te doprowadziły do linczu licznych czarnoskórych mieszkańców Afryki Subsaharyjskiej, którzy byli błędnie uważani za najemników na żołdzie Kadafiego; mając na uwadze, że gangsterzy i inni przestępcy przejęli duże ilości broni, zarówno lekkiej, jak i ciężkiej; mając na uwadze, że ta sytuacja stanowi zagrożenie dla krajów sąsiadujących z Libią (Algieria, Mauretania, Mali, Niger, Czad, Burkina Faso);

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 23 listopada 2011 r. w Lomé (Togo).

- E. mając na uwadze, że niepokoje polityczne obserwowane w wielu krajach Afryki Subsaharyjskiej mogą być postrzegane jako echo Arabskiej Wiosny Ludów, ale miały ograniczony wpływ na zmiany;
- F. mając na uwadze, że w tym kontekście należy uwzględnić ryzyko związane ze przedostaniem się broni wojσκowej do krajów strefy Sahelu i Sahary oraz wynikające z tego zagrożenie dla bezpieczeństwa w regionach z nimi graniczącymi;
- G. mając na uwadze, że wezwanie do pokoju z Kairu odzwierciedla wspólne zaangażowanie Unii Afrykańskiej na rzecz pokoju w Afryce oraz określenia konkretnych kroków, jakie należy podjąć w tym celu, stawiając nacisk na kulturę pokoju, zwłaszcza poprzez edukację, w celu oszczędzania przyszłym pokoleniom plagi wojny i przemocy;
- H. mając na uwadze, że pomimo faktu, iż kontynent afrykański jest bogaty w ropę, minerały oraz zasoby rolnicze i inne zasoby naturalne, większość ludności jest nadal bardzo biedna, co stanowi pogwałcenie godności ludzkiej;
1. wyraża pełne i absolutne poparcie dla słuszych dążeń demokratycznych ludzi z Bliskiego Wschodu i Afryki Północnej, które mogłyby stanowić inspirację dla demokratycznych przemian w krajach Afryki Subsaharyjskiej oraz potencjalnie przyczynić się do konsolidacji demokracji na całym kontynencie afrykańskim;
  2. wzywa władze do zaniechania stosowania przemocy wobec demonstrantów, do szanowania wolności zgromadzeń i wolności słowa oraz do zapewnienia im bezpieczeństwa; wzywa do przeprowadzenia niezależnych dochodzeń w sprawie wydarzeń, które doprowadziły do śmierci, obrażeń i aresztowań pokojowych manifestantów w tych krajach, oraz do postawienia odpowiedzialnych przed wymiarem sprawiedliwości;
  3. wzywa do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich aresztowanych demonstrantów oraz wszystkich więźniów politycznych, działaczy na rzecz praw człowieka i dziennikarzy;
  4. ponownie wyraża solidarność z ludnością Egiptu oraz wsparcie dla demokratycznych przemian; wyraża głębokie zaniepokojenie niedawnymi brutalnymi starciami, w których wielu cywilów zostało zabitych przez siły bezpieczeństwa, a setki zostało rannych; wzywa do przeprowadzenia niezależnego i przejrzystego śledztwa oraz do pociągnięcia do odpowiedzialności osób odpowiedzialnych; wzywa do zakończenia stanu wyjątkowego oraz zaprzestania sądów wojskowych w odniesieniu do ludności cywilnej;
  5. zdecydowanie potępia brutalne represje syryjskiego reżimu, ostre pacyfikacje oraz łamanie praw człowieka względem ludności przez siły bezpieczeństwa; przekazuje wyrazy współczucia rodzinom ofiar i wyraża solidarność z narodem syryjskim;
  6. z zadowoleniem przyjmuje postępy Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej, a także zachęca do kontynuacji wysiłków mających na celu wprowadzenie procesu demokratycznej stabilizacji i zagwarantowanie wolności, poszanowania praw podstawowych i praw człowieka, pokoju i sprawiedliwości;
  7. zwraca uwagę, że ostatnie wydarzenia w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie mają reperkusje polityczne, gospodarcze i społeczne, nie tylko w krajach, w których te wydarzenia się rozegrały, ale także w krajach AKP i w Europie;
  8. wzywa Unię Europejską do udzielenia zdecydowanego wsparcia w przeprowadzeniu obecnych reform politycznych i gospodarczych w tym regionie; podkreśla, że wsparcie procesu przemian demokratycznych wymaga zmobilizowania wszystkich istniejących instrumentów w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS) i polityki rozwojowej;
  9. wzywa władze marokańskie do pełnego poszanowania prawa ludów saharyjskich do samostanowienia, jako jedynej realnej możliwości sprawiedliwego i trwałego rozwiązania konfliktu; podkreśla potrzebę pełnego poszanowania procesu negocjacji w ramach ONZ oraz ich kontynuowania;
  10. zwraca się do Unii Europejskiej, jej państw członkowskich i Unii Afrykańskiej (UA), aby nadal okazywały solidarność w związku z nadzwyczajną sytuacją humanitarną dotyczącą tysięcy osób, które uciekły z Libii do sąsiednich krajów: Tunezji, Egiptu, Nigru, Mali i Czadu oraz do Europy;

11. nalega na zaangażowanie państw członkowskich UE, ONZ i specjalistycznych organizacji w przyjmowanie napływających masowo obywateli krajów sąsiadujących z Libią, opiekę nad nimi oraz ich reintegrację, a także w uwalnianie ofiar bezprawnych aresztowań;
12. z zadowoleniem przyjmuje deklarację Unii Afrykańskiej w sprawie wzmocnienia rządów politycznych na rzecz pokoju, bezpieczeństwa i stabilności w Afryce, którą ogłoszono w Kairze;
13. przypomina, że Unia Afrykańska przyjęła wiele instrumentów w zakresie praw człowieka, demokracji i dobrych rządów; wzywa wszystkich członków Unii Afrykańskiej do przyjęcia i wdrożenia tych instrumentów, w szczególności Afrykańskiej karty praw człowieka i ludów oraz Afrykańskiej karty w sprawie demokracji, wyborów i rządów; zachęca władze państw afrykańskich do ratyfikowania tej ostatniej;
14. wzywa do ścisłego przestrzegania kodeksu postępowania w sprawie wywozu uzbrojenia, a także do większej przejrzystości w odniesieniu do handlu bronią między UE i Afryką;
15. uważa, że wybory są środkiem koniecznym, ale niewystarczającym, aby stworzyć odpowiednie warunki dla procesu demokratyzacji, który wykracza poza prosty fakt przeprowadzenia wyborów; uważa, że aby skutecznie osiągnąć demokratyzację, niezbędne jest zaangażowanie w społeczny i gospodarczy rozwój kraju w celu zagwarantowania praw podstawowych ludności, takich jak edukacja, zdrowie i zatrudnienie, a także zwrócenie szczególnej uwagi na bezrobocie wśród młodzieży;
16. podkreśla kluczową rolę rządów, poszanowania dla rządów prawa, sprawiedliwego podziału środków pomiędzy wszystkie segmenty społeczeństwa oraz krajowego kierownictwa w zapobieganiu konfliktom i promowaniu trwałego pokoju; wzywa kraje AKP i UE do zwrócenia szczególnej uwagi na rozwój i wspieranie organizacji społeczeństwa obywatelskiego, wzmocnienie zdolności administracyjnych, walkę z korupcją oraz budowanie zdolności instytucjonalnych;
17. wzywa kraje Arabskiej Wiosny Ludów do przestrzegania równości mężczyzn i kobiet; zachęca kobiety do zaangażowania się w życie społeczeństwa, udział w podejmowaniu decyzji oraz działalności organów politycznych;
18. uważa, że niezawisłe sądownictwo i media mają do odegrania zasadniczą rolę w kształtowaniu i regulacji praktyk demokratycznych, wzmacniając rządy prawa i budując instytucje demokratyczne, włączając w to wielopartyjne, faktycznie działające parlamenty;
19. podkreśla rolę, jaką nowoczesne technologie i media społecznościowe odegrały w mobilizacji opinii publicznej w związku z Arabską Wiosną Ludów; podkreśla, że zainteresowanie mediów tymi wydarzeniami przyćmiło część powstań w Afryce Subsaharyjskiej;
20. dostrzega fakt, że niektóre kraje Afryki Subsaharyjskiej mają trudności z integracją pewnych grup etnicznych i plemion do swoich demokratycznych struktur zarządzania; wzywa te kraje, aby czerpały z doświadczeń innych krajów afrykańskich, które przyznały pewnym grupom różne formy autonomii regionalnej i kulturalnej w celu uniknięcia izolowania ich w społeczeństwie;
21. wzywa Unię Europejską do podjęcia inicjatyw zmierzających do wzmocnienia stosunków handlowych z państwami Afryki Subsaharyjskiej w celu złagodzenia ekonomicznych skutków Arabskiej Wiosny Ludów;
22. wzywa Unię Europejską do rozważenia możliwości tymczasowego zawieszenia spłacania długów przez kraje przechodzące przekształcenia demokratyczne; wzywa do zamrożenia własności skorumpowanych przywódców i zwrócenia jej odnośnym krajom;
23. wyraża zaniepokojenie zasobami logistycznymi i bronią zachowanymi przez członków tajemniczej AQMI (odłam Al-Kaidy z islamskiego Maghrebu), która prowadzi do gwałtownego spadku poziomu bezpieczeństwa strefie Sahelu i Sahary;
24. nalega na zaangażowanie państw członkowskich UE, ONZ i specjalistycznych organizacji w proces odzyskiwania broni od byłych kombatanów oraz ludności cywilnej oraz zapewniania bezpieczeństwa państw sąsiadujących z Libią, które są zagrożone destabilizacją;

25. zwraca uwagę na to, że ogromne zapasy broni posiadane przez AQMI stanowią zagrożenie nie tylko dla krajów sąsiednich, ale również dla całego świata;
  26. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Komisji Europejskiej, wiceprzewodniczącemu Komisji / Wysokiej Przedstawicielowi Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich UE, instytucjom Unii Afrykańskiej, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, Zgromadzeniu Ogólnemu Narodów Zjednoczonych, przewodniczącemu Parlamentu Panafrykańskiego, rządów i parlamentom państw Bliskiego Wschodu i państw objętych europejską polityką sąsiedztwa, a także Sekretarzowi Generalnemu Unii dla Śródziemnomorza.
-